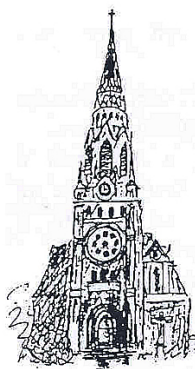

2005. Szent Mihály havának
25. napján

BÉKEFIR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

17. SZÁM

IMÁDLAK ÓH SZENT OSTYA!... AZ OLTÁRI SZENTSÉGRŰL ÉNEK

Imádlak óh szent ostya!
Kivel test-, vérét osztja
Bűn (Bús) lelkennek
Mennyei irgalmasság,
Végzetetlen nagy jóság
Én szívemnek!

Ah hogyan érdemlettem,
Hogy erre méltó lettem,
Bűnös lélek?
Kinek annyit vétettem,
Halálra feszítettem:
Azért élek.

Az szent testével táplál,
Ki' bére örök halál,
Melly kegyesség!
Szent vérével harmatoz,
Igy szelédét magához
Ez Istenség.

Üdvöz légy, örök manna!
Ennél többet ki anna?
Nincs mód benne!
Sem teljes Szentháromság
S égi mindenhatóság
Nem lehetne!

Jöjj hozzám égi kenyér,
Óh, ártatlan drága vér,
Szánd lelkemet!
Bár hajlékom nem méltó
S elég tőled csak egy szó,
Vedd szívemet.

Irigylik az angyalok,
Kilencz mennyei karok
Ez szentséget,
Azoknál méltóbb lettem,
A ki annyit vétettem, -
Test- véredet.

Soha többet nem vétek,
Ez égi ital s éték
Lész pajzsom,
- Fogadom leborúlva,
Sűrű könnyeim hullva -
Lész oltalmom.

Azért, édes Istenem!
Légy mindenkor én bennem
Én Krisztusom!
Buzgón ütöm mellyemet,
Porrá töröm szívemet -
Légy Jézusom.

Amadé László (1703-1764)

A tartalomból:

Liturgikus naptár • Beszélgetés Török László atyával • Elmélkedés
WJT 2005 Köln • Mese • Közös élményeink • Vers • Éves programok

Liturgikus naptár

2005. szeptember

29. csütörtök : SZENT MIHÁLY, GÁBOR és RAFAEL főangyalok

30. péntek : SZENT JEROMOS

2005. október

1. szombat : LISIEUX-i SZENT TERÉZ

4. kedd : ASSISI SZENT FERENC

8. szombat : SZŰZ MÁRIA, magyarok nagyasszonya (főünnep)

15. szombat : AVILAI SZENT TERÉZ

18. kerdd : SZENT LUKÁCS evangélista

2005. november

1. kedd : MINDENSZENTEK (főünnep)

2. szerda : HALOTTAK NAPJA

5. szombat : SZENT IMRE

11. péntek : SZENT MÁRTON

19. szombat : ÁRPÁDHÁZI SZENT ERZSÉBET

20. vasárnap : KRISZTUS KIRÁLY (főünnep)

27. vasárnap : ADVENT 1. VASÁRNAPJA

30. szerda : SZENT ANDRÁS apostol

Beszélgetés új lelkipásztorunkkal, Török László atyával

16 év Béke téri szolgálat után ez év nyarán Ugróczy Gyula atyát Kőbányára helyezte dr. Erdő Péter bíboros úr. Mind az idős, beteg emberek, mind pedig a fiatalok és különösen a cserkészek, akik oly sokat köszönhetnek Gyula atyának, nehéz szívvel vették tudomásul a hírt. Reméljük azonban, hogy régi káplánunk új helyén is szép, boldog lelkipásztori élet elé néz.

Miközben egyik szemünk sír, a másik nevet, hiszen augusztus 1.-től új lelkipásztort köszönhetünk egyházközségünkben Török László atya személyében. A 28 éves újmisési atya Budapesten született. Az általános iskolát Óbudán végezte egy év kihagyással, amit Ausztráliában töltött. A középiskolát az esztergomi ferences gimnáziumban végezte. Annak befejeztével az esztergomi szemináriumba jelentkezett. Négy év után egy esztendő a kelenföldi Szent Gellért plébánián dolgozott, majd újra felvételt nyert a kispapok közé, de akkor már az új főpásztor, dr. Erdő Péter a veszprémi szemináriumba küldte tanulni. 2004 májusán Kisrigó László püspök atya diakónussá szentelte és diakónusi szolgálatra küldte a zugligeti Szent Család plébániára. 2005. június 18-án szentelték pappá négy társával együtt Esztergomban.

A következőkben néhány érdekesség olvasható Laci atyáról...

Hogyan találkozta a hitélettél?

Ez egy vicces történet. A szüleim nem neveltek „vallásosan”. Egyszerűen azért kezdtem hittanra járni, mert az általános iskola 4. osztályában egy osztálytársam eldicsekedett azzal, hogy ő már jár hittanra. Ezt nem hagyhattam annyiban, úgy gondoltam nekem is el kell mennem. A sors fintora, hogy egy év után mindössze ketten maradtunk, a többiek mind lemorzsolódtak.

Nem sokkal később nagyon megtetszett a ministránskodás is, így beálltam az oltár szolgálói közé.

A papi hivatás követésének gondolata is úgy fogalmazódott meg bennem, hogy egyszerűen elkezdtem irigykedni az atyára, aki elmondhatja az átváltoztatás szavait. Ezt az érzést én is át akartam élni. Bár az öcsémmel otthon „misézgettünk”, de tudtam, hogy az csak játék. Később persze sokat erősödött és komolyodott a hivatástudatom. Azt merem mondani, hogy Isten az én életemen keresztül is megmutatta, hogy a rosszat jóra lehet fordítani.

Hogy érzed magad egy hónap után itt a plébánián?

Csodálatosan! Most a legnagyobb dolognak a szentmise után a gyóntást érzem. Engem, bűnös embert kiválaszt arra Isten, hogy rajtam keresztül megbocsásson másoknak. Ez felemelő érzés!

Másrészt itt a plébánián egy szerető közösségre találtam, a plébánosom pedig eszményi. Nála jobb plébánost elképzelni sem tudtam volna.

Mi az, amit kiemelkedően fontosnak tartasz a lelkipásztori munkádban?

A fiatalokkal való foglalkozást. A gyerekeket még könnyű megszólítani, viszont a fiatalokat nagyon nehéz. Azonban, ha a fiatalokat nem vonzzuk Istenhez, nem mutatjuk meg nekik az igazi értékeket, akkor könnyen elkallódnak és később még nehezebben találhatnak Istenhez.

Van-e kedvenc tárgyad, szertartásod vagy bármi más, ami különösen vonz a templomba illetve az egyházhoz?

Igen; a lelkiatyám szobájában van egy Jézus szíve kép a falon. Oda jártam gyónni és az a kép nagyon sokat segített a bűnbánatban. Jézus irgalmas szeretete az, ami dominál a bűnbánat szentségében.

Ez a kép mindig a szívem előtt van, illetve a hálószobámban az ágyam felett is megtalálható egy másolata.

Köszönöm a beszélgetést és mindannyiunk nevében Isten áldását kérjük lelkipásztori munkádra!

A rabbi ajándéka

Volt egy híres kolostor, amelyre nagyon nehéz napok szakadtak. Régebben a sok épületet mind megtöltötték a fiatal szerzetesek, és a hatalmas templomban csak úgy zengett az ének, de most teljesen elhagyatott volt. Az emberek nem jöttek ide, hogy az imádságból táplálékot nyerjenek. Csak egy maréknyi szerzetes csoszogott a folyosókon, és nehéz szívvel dicsérte Istent.

A kolostor melletti erdő szélén állt egy kunyhó, amelyet egy öreg rabbi épített. Időről időre eljött ide, hogy böjtöljön és imádkozzék. Soha senki nem beszélt vele, de amikor csak megjelent, a szerzetesek között híre szaladt: „A rabbi az erdőben sétál.” És amíg ott volt, a szerzetesek úgy érezték, hogy imádságos jelenléte erővel tölti el őket.

Egy nap az apát elhatározta, hogy felkeresi a rabbit, és kitarja előtte a szívét. A reggeli szentmise után el is indult az erdőbe. Amikor elérkezett a kunyhóhoz, látta,

hogy a rabbi ott áll az ajtóban üdvözlésre tárt karral. Mintha már jó ideje várta volna az apátot. Megölelték egymást, mint két barát, akik régóta nem találkoztak. Aztán megálltak, és csak nézték egymást olyan széles mosollyal, hogy majdnem túlnyúlt az arcukon.

Egy kis idő múltán a rabbi betessékelte az apátot. A szoba közepén egy faasztalon a nyitott Szentírás feküdt. Odaültek egy pillanatra, hogy a könyv jelenlétében legyenek. A rabbi sírva fakadt. Az apát sem tudta tartóztatni a könnyeit, a kezébe rejtette az arcát, és ő is sírni kezdett. Életében először a könnyeivel kitérta a szívét. A két férfi úgy ült ott, mint két elveszett gyermek, zokogásuk betöltötte a kunyhót, nedvesre sírták az asztalt is.

Miután elapadtak a könnyeik és minden ismét csendes lett, a rabbi fölemelte a fejét. „Te és a testvéreid nehéz szívvel szolgáljátok Istent - mondta. - Azért jöttél, hogy tanítást kérjél tőlem. Adok neked tanítást, de csak egyszer ismételheted el. Miután elmondtad, soha senkinek sem szabad hangosan elmondania.”

A rabbi egyenesen az apát szemébe nézett és így szólt: „A Messiás köztetek van.”

Egy darabig mindent csönd borított. Aztán megszólalt a rabbi: „Most menned kell.” Az apát szó nélkül távozott, nem nézett vissza.

Másnap reggel összehívta a szerzeteseit a káptalanterembe. Elmondta nekik, hogy tanítást kapott „a rabbitól, aki az erdőben sétál”, és hogy ezt a tanítást soha senki nem ismételheti el hangosan. Aztán egyenként testvéreire nézett, majd így szólt: „A rabbi azt mondta, hogy egyikünk a Messiás.”

A szerzetesek meglepetten néztek. „Mit jelenthet ez?” - kérdezték egymást. „János testvér a Messiás? Vagy Máté atya? Esetleg Tamás testvér? Én vagyok a Messiás? Mit jelenthet ez?”

Mindnyájan alaposan meg voltak zavarodva a rabbi tanításától. De soha senki nem mondta ki ismét.

Amint múltak a napok, a szerzetesek lassacskán megkülönböztetett tisztelettel kezelték egymást. Valami nemes, szívélyes és barátságos meghittség vette őket körül, amelyet nehéz lenne megfogalmazni, de lehetetlen volt nem észrevenni. Úgy éltek együtt, mint akik végre rátaláltak valamire. De úgy imádkozták együtt a Szentírást, mint akik folyton keresnek valamit. Az alkalmi látogatókat nagyon megfogta a szerzetesek élete. Nemsokára jöttek is közel- s távolról az emberek, hogy imádságukból táplálkozzanak, és újra fiatalok kérték, hadd lehessenek a közösség tagjai.

Azokban a napokban a rabbi már nem sétált az erdőben. Kunyhója romokban hevert. De az öreg szerzetesek, akik a rabbi tanítását a szívükben hordták, valahogy mégis úgy érezték, az ő imádságos jelenléte most is erővel tölti el őket

Francis Dorff:

Mese (nem csak gyerekeknek)

A TELHETETLEN MACKÓ

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy, kerek erdő. Ebben az erdőben lakott egy fiatal mackó a szüleivel. Ubul — így hívták az ifjoncot — kezdetben vidáman, sok-sok játékkal töltötte napjait. Az erdő összes állata kedvelte, mivel kedves, udvarias bocs volt.

Ahogy nőtt, növegetett, egyszer csak azt vette észre, hogy sokkal erősebb a játszópajtásainál. Már senki sem akart vele piroszacskit játszani, sem pedig szkanderezni, hiszen ez egyre veszélyesebb vállalkozássá vált.

A mackó hamar észrevette, hogy a többiek tartanak tőle. "Erősebb vagyok, mint bárki más. Én vagyok az erdő ura" — gondolta.

Ez még nem is lett volna akkora baj. Nagyobb gondot jelentett, hogy a mi mackó barátunk kezdett egyre többet követelni saját magának. Megtiltotta a többieknek, hogy a málnából egyenek, és a vadméhektől elszedte az összes mézet.

Történt egyszer, hogy a málnabokorra rászállt egy kismadár, és csipegetni kezdett. Ubul dühösen rohant oda.

Hogy merészelsz enni az én málnából? — kiáltott rá a kővé dermedt szárnyasjószágra. — Nem tudtad, hogy ez az én málnám?!!!

A mackó egy rántással kitepte a földből a bokrot, szegény madárka alig tudott elmenekülni.

Másnap a mackó arra lett figyelmes, hogy egy őzike ivott a közeli forrásból.

Hogy mersz inni az én engedélyem nélkül? — mordult fel a mackó. — Takarodj innen!

Mérgében egy nagy földrögöt próbált hozzávágni az őzikehez, de az ügyesen arrébb szökött, a föld pedig beleesett a forrásba.

Ti is, mind takarodjatok az erdőből! Itt minden az enyém! — kiáltott rá az időközben összesereglett állatokra.

Az állatok riadtan ugrottak arrébb. Mivel látták, hogy a mackó nem tréfál, szomorúan útnak indultak új otthont keresni.

Másnap Ubul elégedetten ébredt. "Végre enyém az egész erdő!" — gondolta. Kiment a forráshoz, hogy igyon, de a forrás eldugult a tegnapi földrögötől, csak egy zavaros vizű pocsolya volt a helyén. Továbbment a málnáshoz, de látta, hogy a bokor helyén már csak a kiszáradt maradványa maradt. Úgy gondolta, megvigasztalja magát egy kis mézzel, de szomorúan látta, hogy a méhek elköltöztek, csak az üres odú maradt a helyükön. Ubul leült egy kidőlt fatörzsre, és bánatos orrlógatásba fogott.

Ubul, Ubul, mit csináltál? — szólalt meg egy mély hang a háta mögött. Édesapja fejcsóválva nézte az üres, megsebzett erdőt.

Én nem ezt akartam! Én azt hittem...

Azt hitted, hogy te vagy az erdő ura? Azt hitted, mert erős vagy, minden téged illet? — vágott a szavába az apja. — Valamikor én is azt hittem — folytatta szomorú hangon. — Nekem is a saját káromból kellett okulnom.

És most mit csináljak?! — Ubul panaszos hangjára csak a visszhang felelt. Az erdő teljesen kihalt volt, a madarak elmentek a többi állattal együtt.

Légy szerény, és reménykedj, hogy még kijavíthatod a hibádat! — mondta az apja.

Ettől kezdve Ubul teljesen megváltozott. Mindenek előtt kitisztította a forrást, szerencsére meg is eredt belőle a víz újra, mint azelőtt. Aztán rendberakta a málnabokrokat, kiszabadította őket a többi növény fogságából. Aztán végignézte az odúkat, azokat is kitisztogatta, néhányat még fakéreggel is kibélelt, arra számítva, hogy beköltözik egy madárcsalád vagy egy mókus, hiszen már nagyon unta magát, nagyon hiányoztak a régi barátai.

Kéhem szépen, foglalt ez az odú? — szólalt meg a feje fölött egy vékony, raccsolós hang.

Ki vagy te? — szólalt meg Ubul örvendezve.

Én egy mókus vagyok, aki lakást kehes. A szomszéd ehdőben ugyanis nincs egy áhva szabad odú, amit béhbe vehetnék.

Ide nyugodtan beköltözhetsz! Gyere nyugodtan, mókus testvér! Hozd magaddal a családodat is!

Még nincsen ahám, de ha jók lesznek a köhülmények, kehesek magamnak egy hölgyet, akivel megoszthatom szehény hajlékomat — mondta a mókus.

Ubul ettől kezdve vidámabban jött-ment az erdőben. Alig telt el néhány nap, és egy csapat vadméhre lett figyelmes, amint egy odúban ténykedtek. A mancsa már ösztönösen indult volna a reménybeli édesség irányába, de aztán megállt félúton. — Nyughass, Ubul — intette le saját magát —, ne bántsd őket, nekik is szükségük van arra a kis mézre!

Minden nap újabb és újabb örömet hozott Ubulnak. Lassan visszatértek a madarak, a sünök, az őzikék és az erdő összes állata. Ubul pedig soha többé nem fenyegette meg őket. Az erejét csak akkor használta, ha segíthetett valamelyik kis barátján, az erdő teremtményein

Mikola Klára

Béke tér a weben

Ugyanerre a sorra bukkanhatunk rá hosszas keresgélés után az interneten. Ez nem más mint egy fórum téma a Béke tér weboldalán. Hogy időt spóroljak az újság olvasói számára, elárulom a website közvetlen címét. Ez nem más mint www.szentlaszlo.tk. Hogy mit is találunk ezen a honlapon? Azt hiszem, nem szeretnék senkit sem megfosztani a meglepetés élményétől, így nem árulok el részleteket. Azonban ízelítőül megemlíteném, hogy a folyamatosan frissülő honlapunkon tájékozódhatunk az elkövetkezendő tanév közös szervezésű programjairól, illetve vizionálhatjuk a tavalyi rendezvények fényképeit. Az oldalon elhelyezett számláló 2779-et mutat, amiből valószínűsítem, hogy elég sokan látták már plébániánk oldalát. Hogyha eddig még elmulasztottad volna megnézni, akkor szerintem feltétlenül tedd meg, és tapasztalataidról írd valamit a fórum oldalra!

Mayer Miklós

Hosszútávú önkéntesként az Ifjúsági Világtalálkozón

II. János Pál pápa hívására immáron huszadik alkalommal gyűltek össze és ünnepeltek a világ fiataljai. Augusztusban volt Németországban, Kölnben a XX. Ifjúsági Világtalálkozó, amelyen 1,2 millió zarándok vett részt.

A találkozó előkészítésében és lebonyolításában a 28000 rövidtávú önkéntesen kívül 150 hosszútávú önkéntes is résztvett.

Én is egy voltam ezek közül az önkéntesek közül.

Körülbelül másfél éve, 2004 március végén egy péntek estén egyszer csak megcsörrent a telefonom, és a KIM (Katolikus Ifjúsági Mozgalom) egyik munkatársa azt mondta, hogy rám esett a választásuk.

Ez azt jelentette, hogy Magyarországról a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia két főt jelölhetett a világtalálkozó hosszútávú önkéntesei közé, és ezen kettő közül én lettem az egyik.

Amikor 319 nappal a találkozó előtt Kölnbe érkeztem tizenhét társammal, a hat önkéntes csoportból már kettő várt minket. Mindenki nagyon kedves volt. Az önkéntesek és a dolgozók egyaránt nagy örömmel fogadtak minket és sokat segítettek nekünk a beilleszkedésben. Minket pedig az előzetes pályázatok (motivációs levél, életrajz) alapján beosztottak a megfelelő osztályokra.

A Weltjugendtagsbüro-nak (az ifjúsági találkozót szervező irodának) tizenhárom osztálya volt, mint például a Liturgia, Önkéntes Osztály, Pénzügy, Sajtó Osztály, Biztonság és Protokoll Osztály, Ifjúsági Fesztivál, Személyzeti Osztály, Pasztorális Elő- és Utómunkálatok, egy osztály, amelyik az előtalálkozók szervezését koordinálta az egyházmegyéket segítve ezzel, és még néhány másik osztály. Szintén egy ilyen osztály volt az úgynevezett „zarándokügy”, azaz németül Pilgerwesen. Ezen osztály több részre tagolódott: mobilitás, szállások, matching és a Call Center.

Én a call centerbe/Pilger Service Centerbe kerültem negyedmagammal. Itt mindenkit egy gyakorlott ember mellé osztottak be, engem egy Kathrin nevű hannoveri lány mellé. És ezzel beindult a munka...

A bevezető két hét során Kathrin telefonbeszélgetéseit hallgattam, együtt válaszoltuk meg az e-maileket és ezen kívül is sok mindent tanultam tőle. Aztán október vége felé eljött a nagy nap. A már önálló munkám mellett elkezdhettem egyedül telefonálni is. Ez először elég „félelmetesnek” tűnt, ha azt is számításba vesszük, hogy az első hetekben, amikor még csak hallgattam, nem értettem meg mindent szó szerint a telefonban.

Az első nap még Kathrin hallgatta a hívásaimat, de az utána következő napokban tényleg „magamra maradtam”. Három nap állandó telefonálással gyorsan beleszoktam az új feladatomba.

November elején ismét érkezett egy csoport új önkéntes, ahogyan januárban és márciusban is. Összesen a 150 hosszútávú önkéntesből ötvenen dolgoztunk a call centerben. Ez volt a legmozgalmasabb és legvidámabb hely a két épületünkben.

A call center melletti csendes sarokban minden nap 13 órakor tartottunk taizé imádságot.

A hónapok során az egyre bővülő csoport egy közösséggé kovácsolódott. Mivel folyton egymásra voltunk utalva, eléggé összeszoktunk. Így ötvenen egy kis családot alkottunk, ami elég nemzetközi volt: Taiwan, Thaiföld, Benin, Mali, USA, Csehország, Szlovákia, Litvánia, Lettország, Oroszország, Ukrajna, Franciaország, Szlovénia, Bosznia Hercegovina, Spanyolország, Argentina, Paraguay, Chile, Olaszország, Namíbia, Ghána, Kamerun, stb. és természetesen Magyarország.

Az idő gyorsan és mókásan telt. Sokat nevettünk például azon, hogy az első időkben engem a telefonban sokan spanyol anyanyelvűnek tituláltak. Később ezért igazi megtiszteltetés volt, ha egy német nem vette észre, hogy külföldi vagyok.

Egymás szokásai is érdekesnek bizonyultak mind az időjárással és az étkezéssel kapcsolatban, mind egyéb témákban.

Október végén néhány ember már dzsekiben járt, néhányan még pólóban, ismét mások azért pulcsiban voltak.

A legviccesebb volt, amikor a hó került szóba. Már korábban megkérdeztünk egy-két afrikait, dél-amerikait, vagy a taiwani lányt, hogy láttak-e már havat. Erre a kérdésre a többség büszkén válaszolta, hogy természetesen a tévében már többször is láttak.

Aztán egy novemberi nap reggelére fehér lett minden. Amikor ébredés után az egyik afrikai önkéntes kinézett az ablakon, nem értette, hogy mi történt. Ekkor mondtuk, hogy leesett a hó. Természetesen ezt azonnal meg is kellett néznünk közelebbről.

ről. Amikor mi mondtuk hogy hógolyózzunk, akiknek új volt a hó, azt mondták, hogy azt nem lehet, mert veszélyes.

Persze némi unszolás és „bemutatás” után negyed óra múlva mindenhol vígan repkedtek a hógolyók a szállingózó hóban és többet senki nem találta veszélyesnek ezt a játékot.

Két héttel az első hóesés után egy délelőtt épp az irodában voltunk és jégeső kezdett esni apró kerek jégdarabok formájában. Az egyik afrikai srác mondta, hogy esik a hó. Mondtuk, hogy nem, de ő erősködött, hogy pedig látja. Kimentünk és közösen tapogattuk meg és mondtuk, hogy ez most jégeső, itt még ilyesmi is potyog néha az égből.

A sok derűs nap gyorsan telt. Sokat kirándultunk a környező városokba és országokba. Minden hétvégét közös programmal töltöttünk. Néhányan párszor hazalátogathattunk, de erre nem mindenkinek volt az egy év alatt lehetősége.

A telefonhívások és az e-mailek száma április végére igen megnőtt, azt követően pedig szinte hétről hétre hatványozódott. A találkozó előtti hetekben és a találkozó alatt napi 7000-8000 bejövő hívást bonyolítottunk és kb. 800 e-mailt válaszoltunk meg egyéb teendőink mellett.

A nyár nagy eseménye volt, amikor július közepén megérkeztek hozzánk az első rövidtávú önkéntesek. Ekkor tapasztaltuk meg kézzel foghatóan, hogy most már tényleg „nyakunkon” a találkozó. Ismét sok új arcot ismerhettünk meg a világnak minden csücskéből.

Augusztusban aztán valóban izzott a levegő körülöttünk. Folyamatosan érkeztek a zarándokok először németország-szerte az előtalálkozókra, aztán pedig a kölni egyházmegyébe.

Számunkra ez a hét jelentette az év csúcspontját. Ezért dolgoztunk. Erre áldoztunk oly sok időt és energiát. Ezért éltünk. És milyen gyorsan elmúlt...

Sok munkával és izgalmasan repült el ez a hét.

Egyszer csak azt vettük észre, hogy elmúlt... hogy vége...

A hívások száma visszaesett az októberben szokásosra, max napi 200, majd már csak 100 és aztán még kevesebb hívás.

Egy pillanat alatt szertefoszlott az, ami miatt mi Kölnben egy évvel ezelőtt öszszegyűltünk.

Sajnos ezután következett a legszomorúbb rész. Augusztus végén lassanként mindenki haza indult.

Egymás után kísértük ki barátainkat sírva a repülőtérre, pályaudvarra és vettünk egymástól fájdalmas búcsút. Ki tudja, kit láthat még az ember, és kit többé soha.

A végén aztán mindenkire személyesen, mint kikísért személy is sor került.

Én is hazatértem és mondhatom, hogy egy tartalmas és boldog évet tudhatok magam mögött, amely során sokat tanultam, sok új embert és kultúrát ismertem meg, és azt hiszem, egy kicsit át is alakultam, más lettem.

Már három hete itthon vagyok, de még mindig nagyon hiányoznak az új barátaim. Most naponta e-mailezünk, beszélünk, sms-ezünk és gyakran bevalljuk egymásnak, hogy internetezés közben sűrűn „tévedünk” a fapados járatok oldalaira.

Nézegetjük otthon a fényképeket és emlegetjük, hogy milyen jó is volt együtt Kölnben egy világtalálkozót megszervezni.

Szeretettel: Mayer Dia

Közös élményeink

LIPÓT

Azok a Béke téri fiatalok, akik próbára akarták tenni erejüket, bátorságukat, kitartásukat és tűrőképességüket, idén nyáron részt vehettek egy 1 hetes biciklis táborban. Nem is kellett félni a mi fiataljainkat, több mint húszan voltunk, köztünk egész picik is.

Győrig vonattal mentünk majd innen várt ránk az első nap 35 km-es túrája a szálláshelyünkig. Ez a „bemelegítés” igencsak megviselte a kevésbé biciklihez szokott résztvevők ülőgumóit. Ezzel azonban senki nem foglalkozott sokáig, hiszen egy gyönyörű kis faluba érkeztünk, ahol a vendégváró, érett gyümölcstől roskadozó meggyfák után vendégszerető helyi lakosok fogadtak. Első éjszaka a helyi plébánia nyújtott menedéket a mindenre elszánt csapatnak, csak a második napon vehettük birtokba eredetileg kiszemelt szállásunkat: a falu iskoláját. Ezen a szálláson kívül volt még egy étkezési bázisunk is, ahol az elégetett energiáinkat pótolhattuk némi kis harapnivalóval, nagy-nagy köszönet ezért Elvirának, aki nemcsak kis nyaralójában biztosított nekünk helyet, hanem ellátta az idegenvezetői feladatot is. Ez utóbbit néha csak az ágyból adott utasításokkal tudta biztosítani, hiszen az első napokban „meglátta a nap”, és belázasodott. Mivel szállásunk eredeti funkciója iskola, ezért fürdőszobát nem tartalmazott, de ez nem zavart minket, hiszen akkora fürdőszobánk volt, mint senki másnak. Egy gyönyörű tó, a falu határában, néhány percnyi távolságban.

Körbejártuk a szomszéd falvakat, megnéztük Mosonmagyaróvárt, és a Dunakiliti duzzasztógátát is. Mindemellett ezekben a napokban élvezhettük a vidék csendjét, nyugalmát, a levegő tisztaságát és egymás társaságát. Valóban nagy élmény volt mindannyiunk számára, hálásak vagyunk, hogy részesei lehettünk ennek a hétnek.

Ati

EGERSZALÓK

Valamikor június közepe táján kaptam a hírt, hogy Kerényi Lajos atya kórházba került, és valószínűleg nem tud eljönni Egerszalókra. A történetek hallatán sok gyakorlott egerszalóki résztvevő elszomorodott, ugyanis Lajos atya az egész ifjúsági találkozó megálmodója és életbentartója. Ekkor már több száz, vagy talán ezer ember is imádkozott Lajos atya felépüléséért. Közben pedig csak találgatni lehetett, hogy mi lesz idén Egerszalókkal. A lelkigyakorlat szervezői nem sokáig hagytak kétségben, ugyanis hamar kiderült, hogy idén Liczenbold Levente atya tartja majd. Ahogy telt az idő, folyamatosan érkeztek Lajos atyáról a hírek, aki napról-napra jobban lett. A találkozó kezdetekor már nyugodtak lehettünk, mert akkor már biztos volt, hogy szombatra lejön, és tart egy előadást. A szerda délutáni nyitóelőadást Levente atya tartotta. Ebben összefoglalta azokat a témákat, amit az idej előadások érintettek. A lelkigyakorlat témája a párkapcsolat volt: barátok, szerelmesek, házastársak, szülők és gyermekek között. A témából adódóan most nem csak az előadásokra volt fektetve a hangsúly. Több alkalommal házastársak tanúságtételeit hallgathattuk.

Közösségből 14-en vettünk részt a lelkigyakorlaton, de többen csatlakoztak hozzánk, és lejöttek hétvégére. Nővérem távolléte miatt idén én voltam a vezetője a Béke téri delegációnak. Bár ez a feladat kicsit több elfoglaltságot rótt ki rám, mint azelőtt, büszke voltam, hogy ilyen sokan együtt voltunk ott. Más plébániákról arányai-
ban nem jött ennyi fiatal. Azt hiszem, mindannyian sokat gazdagodtunk az ott el-

hangzottakból. Annak, aki idén nem tudott eljönni, de érdeklődik a téma iránt, szeretném felhívni a figyelmét, hogy a lelkigyakorlat teljes hanganyaga megtalálható az interneten, a www.plebania.net címen.

Mayer Miklós

HÉREG

Egy nyári reggelen a Béke téri templom előtt újra összeállt a jól megszokott csapat, akik izgalommal várták az indulást Héregre, ahová hosszú évek óta szervez ifjúsági táborozást Csuhan Erzsi néni és Béla bácsi.

Oldott volt a hangulat már az első napokon, az új arcok is kibontakoztak. A „partraszállás” után jöhettek a jól megszervezett programok, melyek közül a kintiek az esőzések miatt nem igazán érvényesülhettek. Viszont ellátogatott hozzánk Levente Péter és Horváth György színművész, akik jókedvükkel és játékaikkal szórakoztatták a gyerekeket és még dedikált lemezt is kaptunk tőlük.

Miután jobbra fordult az idő, körbe lovaskocsiztuk a falut és ellátogattunk a márványbányába, ahol megismerkedtünk a márvány kifejtésének, vágásának és feldolgozásának módszereivel.

Ezután lovagolni mentünk, ami szintén sok mókára adott okot. Az ügyesebbek egyszerűen felpattantak a lóra, a kevésbé ügyesebbek... Meglátogattuk Héreg tájházát is, ahol egy kedves bácsi ismertette a falusi család életmódját, minden eszközével együtt.

Tatabányán is megfordultunk turul madár látogatóba és barlangnézőbe. Dióhéjban így telt el az élményekben gazdag hét.

Schallert Ágnes és Balogh Diána

Vers

KEGYELEM

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal -
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szóttalanul, gondolatlanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor - magától - megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat - hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor - magától - szűnik a vihar,
Akkor - magától - minden elcsitul,
Akkor - magától - éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától - friss gyümölcs terem.

Ez a *magától*: ez a Kegyelem.

Reményik Sándor

BÉKE TÉRI PROGRAMOK

2005/06

(„Kérlek vigyázz rám egész évben, és kövess figyelemmel”! Mt 17,1)

Október 1. szombat

NAGYMAROSI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

Találkozó: a Béke téren a kereszt előtt,

Hozz magaddal: sárga énekeskönyv, diákigazolvány, útiköltség, étel, ital

Október 15. szombat

MÁTRAI TÚRA

BUSZOS ZARÁNDOKLAT (RÁCKEVE, ÓCSA)

November 5. szombat

CSERHÁTI TÚRA

November 19 vagy 20

ERZSÉBET NAPI MŰSOR AZ IDŐSEK SZÁMÁRA

November 26. szombat

ADVENTI KOSZORÚ KÉSZÍTÉS

Hozz magaddal: szerszámok, kesztyű, olló, koszolható ruházat
6-os misén árusítás, vasárnap minden misén árusítás

December 10. szombat

EGYÉNI KARÁCSONYI AJÁNDÉKKÉSZÍTÉS (KÉZMŰVESKEDÉS)

December 17. szombat

KÓRHÁZI AJÁNDÉKKÉSZÍTÉS, MÉZESKALÁCSSÜTÉS

December 23. péntek

KARITÁSZ KARÁCSONY A TEMPLOMBAN

Műsor, ajándékátadás

December 24. szombat

KÓRHÁZLÁTOGATÁS, MISZTÉRIUM JÁTÉK

Január 25. szombat

BARLANGTÚRA

Február 18. szombat

FARSANGI BÁLOK

Március 15 körül

BUSZKIRÁNDULÁS, VAGY TÖBB NAPOS CSALÁDOS ORSZÁGJÁRÁS

(munkaszüneti napoktól függ)

Április 8. szombat

TRADICIONÁLIS BUDAKESZI KERESZTÚT – MAKKOSMÁRIA – JÁNOS-HEGY – LIBEGŐZÉS

Április 13. csütörtök

IFJÚSÁGI VIRRASZTÁS A SZERTARTÁSOK UTÁN

Május 1. hétfő

MAJÁLIS

Szabadtéri főzés, papafoci, rajzverseny, sütögetés erdőben, vagy a plébánia kertjében

Május 20. szombat

TATAI TÚRA

Városnézés, kirándulás a Vértesben

Június 24. szombat

BICIKLITÚRA SZENTENDRÉRE

Idén minden programról a részleteket kis szórólapokon terjesztjük. Lehet, hogy a márciusi buszkirándulás felcserélődik a május 1-i programmal úgy, hogy a majálist buszkirándulással kötjük egybe, és márciusban más, egyéb túravonal lép életbe. Megértéseket köszönjük, és részvételekre sok szeretettel számítunk.

VÁRUNK TÉGED IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: www.szentlaszlo.tk (folyamatosan új képekkel, hírekkel)

e-mail: hajosi@mail.kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu